

lides, 54.4). I *AlcM* dona la variant *timbarri* (Olot; *DAG*, a l'Emp., Garrotxa i algun altre poble; ja Moll, *AORBB* iv, 106.

Que ja hi ajunta un eiv. *timbarro*, i *timbarrada* CcaBarberà 'caiguda violenta': «pron. *timbàrru*, és una caiguda, un rebat: *pigà un timbarro o una timbarrada que es cuidà matar; anava colp timbarro*: frase que significa que algú anava borratxo o per un camí molt dolent», IMacabich (1964): aquí es combinen l'eiv. *timbada* 'pedrada forta' (*AlcM*) amb *tombada* o *tombarrada* 'caiguda'. En canvi és més problemàtic que hi hagi relació amb *timbarro/guimbarro* 'gran crostó de pa' (cf. *timbal* per la forma?) i *tibarro* id. (que també cita T. Forteza sense definir-lo en la seva *Gram. Cat.*, 107n., com a cas de mot castís en -o); potser relacionat amb l'eiv. *talpa* 'timbarro de pa', sobretot si aquest va amb el cast. *témpano* 'penca'; *tib-* contaminat per *tibar*.

Timbarrejar. +*Timbàs* en el Canigó («hi ha uns *timbàsus!*» Bastida del Bulès, 1960); *timpàs* 'massa de rocam i terra' pall. (*AlcM*).

Timbera [«lloc de moltes timbes» PnaVic, *DAG*.]: «cau la torre superba, y'ls borts que l'aixecaren, / entre'ls gayrells caygueren, y runa, a cabussons, / del cel fins a la terra, d'eixa a la mar, tombaren, / de *timbera* en *timbera* capparellant-se al fons», *Atl.* de 1867 (ix, 15d). «De *timbera* en *timbera*, quan Gedhur cau, / ressona ab terratrèmol tota la vall», *Canigó* viii, 176. «--- podrir al fons d'una *timbera*», Marian Vayreda (*Puny*.i. xxi, 348 (269)). «Al peu d'aquelles *timbè-ras* passa el torrent de Vall-llobera» Osona (Muntanyola, 1935); *timberal* (en el reusenc FBartrina, c. 1880-90, *DAG*). *Timbós*.

Estimbar [Lab. 1864]. «Per soterrar-lo y moldre'l, un bocí de montanya / fa caure-hi, que a la vora tenia, primparat, / y un esclat de rialles dels Atlants, acompanya / lo tro que fa, *estimbant-se* damunt de l'esforçat», *Atl.* de 1867 (vii, 22d, canviat en la versió de 1877 en «l'aspre rumor del còdol, al rodolà *estimbat*»); «de sa escala de cingles suspesos l'*Estimbà*, «s'hi *estimba*' 'cau daltabaix'; «quan pensa que per rònega, plombada, afrau s'*estimba*, / los peus li amoi-xan ordi pastís y flors del camp; / y al refluir l'onada, quan ja li apar que minva / ---»; «Ab crits d'esglay s'hi *estimba* la mar, com si en la volta / del cel tronàs encara la veu d'Adonai; / y roda, ab penyes, boscos, sargassa y llot, revolta / ---»; «allà aboca ses itres, hont més arreu pot batre, / y empeny, romp y arrossega, com *estimbat* torrent», *Atl.* i, 15b, vii 2a, vi 61a, vii 2b (ja el 1867, iii, 39a).

Uns bandolers rurals «se n'havien emportat de La Plana a l'amo, ab amenaça de fusellar --- y, acompanyant-lo a la vora mateixa del Salt del Llop, l'amenaçavan d'*estimbar-lo*, per carlista, si no'ls donava lo que li demanavan», Vidal Val. (*Rosada d'estiu*, 133); «deixant-me *estimbar*», «els infeliços *estimbats*», «vaig acabar d'*estimbar-lo* fins a la gorga ---, tambalejant-se --- anà ficant-se dins la gorga --- refrescant-se el cap ---», MrnVayreda (*Puny*.i. xxi, 342 (264), 344 (266); viii, 145 (117)). Amb -p-: «el va *estimpar*»

(Torroella de Fluvià 1958) i a Cardedeu (supra). *Des-timbar*.

Estimbada; estimbadaís; estimbament [DBal.]. *Estimbera. Estimball* [1879]: «--- los roures / cruixint a tomballons per l'*estimball*»; «Guifre --- / Del Canigó s'enfila a l'alta cima / --- / Quan hi troba a Gentil --- / de pedreria y flors enjoyellat / --- / a la primera em-penta que li dóna / lo capuça y rebat per l'*estimball*, / ahont un ay! de moribont ressona, / omplint de pena y de tristor la vall; / l'arpa rodola ab ell, de *timba* en *timba* / --- / gemegor que s'allunya y minva, minva / ---», Verdager (*Idillis i Cants Místics; Canigó* vii, 446; Lab. 1888); d'altra banda també en «*estimball* la canal de cingle, o d'alta margenada, per la qual s'*estimben* els arbres, o les peces dels arbres, en fer una tretas», *CostManc.* i, 129, § 451. *Estimbadero. Estimballar*.

Per al cpt. *timbau, timbal*, veg. supra; *estimbau*.

1 Només el ms. B ho canvia en *cumbes*, segurament conjectura sense valor d'un que no coexisteix un mot tan poc divulgat pensa en el prov. *coumbo* 'coma'; ja Diez, *Wb.*, 491, es declarà intrigat pel mot: «zu untersuchen»; i es fixà en una glossa «montana» de l'ed. de 1560, repetida després per filòlegs ignorants. En realitat la identitat amb el modern *timpa/timba* i amb el seu significat és indiscutible. — 2 Acc. sens dubte secundària i peculiar de Mall. (i Eiv.?). que *AlcM* exemplifica a les *Rontl.* d'AMAlcover. — 3 Aquest sí que és gascò car hi ha *tepé* «éminence» en el Comenge (al N. de StGaudens) i tirant NO. fins a Auch, en part amb variants *tüpe, tep*, i més al SE. i NO. *tap(et)*, acabant amb *peté* on ja sembla haver-hi suma amb una coneguda arrel bascoide (*ALGc.* iii, 785).

Timbal, V. tabal i timba Timbala, timbaleig, -lejar, timbaler, -leria, timbaló, V. tabal Timbarrada, timbarrejat, timbarri, V. timba Timbarro, V. timba (cf. *tibar, guimbarro i quilma*) +*Timbàs, timbau, -baus, timbera, timberal, V. timba Timbo, timbola, -bora, -boreta, V. tibar Timboret, V. tambor Timbós, V. tibar Timbós, V. timba Timbrar, -brat, -brada, -bració, timbre, V. timpá Timburet, V. tambor Timleacías, timiama, timic, V. timó* II *Timid, timidesa, -ditat, V. témer*

TIMÓ, I, del ll. TĒMO, -ŌNIS, 'timó de carro o d'arada'; quasi totes les formes romàniques suposen una variant mal explicada *TIMO, -ŌNIS, que degué ser antiga, i ja probablement existent en llatí vulgar. □ 1.ª doc.: 1252.

«Tot leyn cubert, pach per stacha de Tortosa, 2 s. ---; barcha, pach per stacha, 8 dr.; barcha ab *timó* pac per tot viatge, 1 s., 8 dr.», Lleuda de Tortosa de 1252 (*RLR* iv, 256.98). Cites de Llull en *AlcM*, i moltes del S. xv en el *DAG*. A l'*InvlC* una de 1300, altres tres del S. xiv, una de 1410; i «en aquella nau, lo *timó* e veles ---» 1405. «Lo govern o *timó* de la nau: amplustre», JnEsteve, *LiEleg.*, k-5v^o.

«Dintre el meu esperit, oh gira, roda d'astres! /